"मीठे बच्चे– अब यो पुरानो घरलाई छोडेर बाबाको पासमा जानु छ त्यसैले यस शरीर रूपी घरसँग ममत्व मेटाउँदै जाऊ, आफूलाई आत्मा निश्चय गर।"

प्रश्न:– देही-अभिमानी बच्चाहरूको मुखबाट कुनचाहिँ शब्द निक्लिँदैन?

उत्तर:– मेरो मनलाई शान्ति कसरी मिल्छ? यो शब्द देही-अभिमानी बच्चाहरूको मुखबाट निस्कन सक्दैन। देह-अभिमानीले नै यो शब्द बोल्छन् किनकि उनीहरूमा आत्माको ज्ञान नै छैन। तिमीलाई थाहा छ– आत्माको स्वधर्म नै शान्त हो। मनको शान्तिको त कुरा नै छैन। आत्मा आफ्नो स्वधर्ममा टिक्यो भने मन शान्त हुन्छ। आत्मा सो परमात्मा भन्नेहरूले यस कुरालाई बुझ्न सक्दैनन्।

गीत:– मरना तेरी गली में ....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले जान्दछन् मर्नु केलाई भनिन्छ। आत्मा शरीरबाट अलग हुन्छ, यसलाई मर्नु भनिन्छ। यहाँ बच्चाहरूले जान्दछन्– हामी जिउँदै छँदै शरीरबाट अलग छौं र आफ्नो परमपिता परमात्मासँग उहाँको धाम जाँदैछौं। जो आत्माहरू जान सक्दैनन् उनीहरूलाई योगबाट पवित्र बनाइरहेका छौं। यसलाई भनिन्छ ज्ञान। आत्मालाई ज्ञान मिल्छ। यो बच्चे-बच्चे भन्नेवाला को हो? परमपिता परमात्मा, जसलाई सबै भक्तले याद गर्छन्। आत्माले सम्झन्छ– पतित-पावन बाबा मुक्ति, जीवन मुक्ति दिनेवाला हुनुहुन्छ। उहाँको त आफ्नो शरीर नै छैन। यो लोन लिनु भएको हो। मैले पनि यो छोड्नु छ र जसको घर हो उसले पनि छोड्नु छ। त्यसैगरी तिमी बच्चाहरूको पनि यो पुरानो घर हो, यसमा झ्याल आदि सबै छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! यो पुरानो घर सबैले छोड्नु छ। मेरो साथमा घर जानु छ। त्यसैले जीवन छँदै यस घरसँग ममत्व मेटाउँदै जाऊ। आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर बाबालाई याद गर। यो त बच्चाहरूलाई थाहा छ, दुई चीज छन्– जीव र आत्मा। मनुष्य जब दु:खी हुन्छन्, जीवघात गर्छन्। आत्म-घात होइन। आत्माले जान्दछ– शरीरको कारण आत्मालाई दु:ख हुन्छ। त्यसैले त्यसलाई छोड्न चाहन्छ। तिम्रो आत्माले जान्दछ– अहिले हामी दु:खधाममा छौं। यो शरीर पनि पुरानो घर हो। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– यो अकालतख्त हो जसलाई छोडेर फेरि अर्को लिनु पर्ने हुन्छ। तख्तको सट्टा घर भन्नु ठीक हुन्छ। घरमा झ्याल आदि हुन्छन्। त्यसैले शरीरलाई घर भनिन्छ। तख्तमा बसेर राजाई गरिन्छ। यस समय त दु:खधाम छ। यो अवश्य हो, आत्मालाई घर अर्थात् नयाँ शरीरमा बसेर फेरि सिंहासनमा बस्नु छ। राजाई गर्नु छ। दुनियाँमा यस्तो त कोही छैन जसलाई बाबाबाट राजाई मिल्छ, जबसम्म बाबा आउनुहुन्न, बादशाही कसरी मिलोस्!

तिमीलाई थाहा छ– बाबाले हामीलाई शाहनशाह बनाउन आउनु भएको छ। जसरी राजाहरू भन्दा महाराजाहरू ठूला हुन्छन् नि। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। तिम्रो आत्माले जान्दछ– यो पुरानो घर छोड्नु छ। आत्मालाई पहिला सतोप्रधान घर मिल्छ। सतोप्रधान गुणवान आत्मा छ भने शरीर पनि त्यस्तै सतोप्रधान मिल्छ। आत्माले सम्झन्छ– कसरी हामी आत्मालाई घर मिल्छ। उच्च पवित्र आत्माहरूलाई शरीर पनि त्यस्तै नै मिल्छ। पावन बन्यौ भने पावन घर मिल्छ।

जब पावन बनाउनेवाला आउनुहुन्छ, अनि हामी पावन बन्छौं। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! तिमीले याद गर्थ्यौं, अब म आएको छु। कल्प-कल्प यस शरीरमा आएर यो यज्ञ रच्छु। यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु। यिनलाई एडप्ट गरिन्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर तिमीले बुद्धिबाट सबैथोक पुरानो चीजहरूको सन्यास गरेर आफूलाई आत्मा निश्चय गरेका छौ। अहिले जीवन छँदै सबै सम्बन्ध तोड्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी यस पुरानो दुनियाँमा रहनु छैन। सम्झाइन्छ– हाम्रो लक्ष्य हो नरबाट नारायण वा मनुष्यबाट देवता बन्नु वा स्वर्गको बादशाही पाउनु। यो पनि सम्झाइएको छ– मनुष्य सृष्टि एउटै छ, जुन चक्कर लगाउँछ, यसलाई वृक्ष पनि भनिन्छ। वरको वृक्ष सँग तुलना गरिन्छ। त्यसको आयु धेरै लामो हुन्छ। यो वृक्ष जब नयाँ हुन्छ, तब हामी देवताहरू नै रहन्छौं। अहिले त पुरानो भएको छ। यसमा सबै गरिब छन्, पाई पैसाको व्यापार गर्नेलाई बानियाँ भनिन्छ। तिमी अहिले बानियाँबाट शाह बन्छौ। अहिले तिमीले ज्ञान रत्नहरूको व्यापार गर्छौं। बाबा सँग रत्न लिएर फेरि अरूलाई दिन्छौ। अब तिम्रो श्रेष्ठ हीरा जस्तो बुद्धि बन्छ। तिम्रो व्यापार नै छ ज्ञान-रत्नहरूको। पछि फेरि ती रत्नहरू पनि तिमीलाई अथाह मिल्छ। गाइएको पनि छ– सागर हीरा जुहारतको थाली लिएर तिम्रो अगाडि भेट गर्छ। तिमीले अहिले पढाइ र पढाउनेलाई जानेका छौ। सदा हाम्रो परमपिता परमात्मा ज्ञान रत्नहरूको सागर हुनुहुन्छ, जसलाई रूप-बसन्त पनि भनिन्छ। आत्माले ज्ञान रत्नहरूको वर्णन मुखले गर्छ। तिम्रो धन्दा नै यही हो। तिमी अमृतबेला उठेर यो ज्ञान रत्नहरूको धन्दा गर। प्रभात (सबेरै) राम्रो हुन्छ। भन्छन्– राम नाम सिमर प्रभात मोरे मन। यो आत्माले भन्यो नि! मन-बुद्धि आत्मामा छ। मनुष्य देह-अभिमानमा रहन्छन् त्यसैले भन्छन्– मेरो मन शान्त हुँदैन, मानौं शरीरमा मन छ। तर आत्माले भन्छ– मेरो मनलाई, बुद्धिलाई ज्ञान छैन। मलाई शान्ति चाहिन्छ। उसले आफूलाई आत्मा सम्झँदैन। शान्त वा अशान्त आत्मा हुन्छ। आत्माले भन्छ– म अशान्त आत्मा हुँ, म शान्त आत्मा हुँ। देह-अभिमानीले भन्छ– मेरो मनलाई शान्ति कसरी मिल्छ? मन के हो? त्यो पनि बुझेका छैनन्। आत्मालाई शान्ति मिल्छ वा आत्माको मनलाई? पहिला त आत्मालाई जान्नु पर्छ। आत्माको स्वधर्म शान्त हो। यो शरीर तिम्रो अंग हो। यसबाट चाहे काम लेऊ, चाहे स्वधर्ममा टिक। संन्यासीले पनि यस कुरालाई जान्दैनन्। उनीहरूले त भन्छन्– आत्मा सो परमात्मा, परमात्मा सो आत्मा। तर तागत कसरी मिलोस्, जसले गर्दा शान्तिमा रहन सकोस्। जब बाबालाई याद गरिन्छ अनि तागत मिल्छ। केवल शान्तिले पनि कुनै फाइदा छैन। उनीहरूले सम्झन्छन्– हामी आत्मा नै परमात्मा हौं, हामी आत्माहरू परमात्माको लोकमा जान्छौं, बाँकी केही पनि जानेका छैनन्। पुनर्जन्मलाई नै भुल्छन्। ८४ जन्मलाई पनि भुल्छन्। बाबाले सम्मुख सम्झाउनु हुन्छ, तिमीलाई थाहा छ– अब हामी बाबाको गलाको हार बन्नु छ। हामी वास्तवमा उहाँ बाबाको गलाको हार थियौं। अब नाटक पूरा हुन्छ। नाटकमा कलाकार खेलि पनि रहन्छन् र समय पनि हेरिरहन्छन्। अब नाटक पूरा हुन्छ, बाँकी यति समय छ। समय पूरा भयो, सबै कलाकारहरू आएर उभिन्छन् फेरि ड्रेस बदलेर घर जान्छन्। हूबहू तिम्रो पनि त्यस्तै पार्ट हो। बाबा आउनु भएको छ लिनको लागि। यो सवाल नै उठ्दैन– आत्माहरू वहाँ हुन्छन् वा हुँदैनन्। हाम्रो काम हो वर्सा लिनु। अवश्य आत्माहरू हुन्छन् तब त आइरहन्छन्, वृद्धि भइरहन्छ। अहिले पनि आइरहन्छन् नि, त्यसैले त बर्थ कन्ट्रोल आदि गर्छन्।

आत्माहरूलाई वहाँबाट स्टेजमा आउनु नै छ फेरि बर्थ कन्ट्रोल के गर्छन्। जे जति बचेका आत्माहरू छन्, सबै आउनेछन् त्यसैले त वृद्धि भइरहन्छ। वृद्धि हुनु नै छ। यो तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– जति पनि पछाडि रहेका छन्, उनीहरू आउँदै जान्छन्, जसरी लामखुट्टे हेर राती आउँछन्, विहान हेऱ्यौ भने सबै मरेका हुन्छन्। तर उनीहरूको कुनै हिसाब-किताब कहाँ हुन्छ र। यी जुन् ठूला-ठूला साइन्सदान छन् उनीहरूले कति टाउको दुखाइरहन्छन्– खोजी गरिराख्छन्। जसरी ज्ञानको उँचाई छ त माया पनि कम छैन। हेर, आसुरी मतमा के के बनाइरहन्छन्। श्रीमत के भन्छ र साइन्सवाला के गर्दै रहन्छन्। सुख पनि छ भने यी चीजहरूबाट विनाश पनि हुनु छ। साइन्स र साइलेन्स। तिमीले सदा बाबालाई याद गर्दै रहन्छौ साइलेन्समा। उनीहरूलाई फेरि साइन्सको कति घमण्ड छ। कति एरोप्लेन, बारूद आदि छन्। साइन्समाथि साइलेन्सको विजय हुन्छ। कसैले भन्छन् मन जीते जगतजीत तर माया जीते जगतजीत भन्न सकिन्छ। आत्मा अशरीरी भएर बाबाको पास जान्छ। भन्छन् मनमा संकल्प विकल्प नआओस्। बाबा भन्नुहुन्छ यो त अवश्य आउँछ। म एकलाई याद गर। हामी आत्मा आफ्नो साइलेन्स होम, मुक्तिधाममा जान्छौं। घर जान्छौं। बुद्धिमा यही रहन्छ– बाबा आउनु भएको छ हामीलाई लैजानुहुन्छ। गाइड बाबा नै हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ– मेरो प्यारा बच्चाहरू मैले तिमीहरूलाई साथ लिएर जान्छु। कसैले पनि घरको बाटो देखेको छैन। यदि एउटाले देखेको भए धेरैले देख्थे। त्यहाँ जान पनि सिकाउँथे। यहाँबाट मानिस तंग भएर भन्छन् जाऔं। सत्ययुगमा यस्तो कहाँ भन्छन् र। सुखधामलाई नै सबैले याद गर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ मैले सबैलाई लैजान्छु– लामखुट्टे सदृश्य। उनीहरूले केवल भन्छन् बुद्धको आत्मा निर्वाणधाम गयो। यदि उनी जाने हो भने बाँकी सबै उनका यतिका वंशावली कसरी जान्छन्। कोही जान सक्दैन। म त जान सक्छु नि। म आउँछु नै लिएर जानको लागि। सत्ययुगमा त कति थोरै हुन्छन्। यस समय त आत्माहरू कति अथाह छन्। लामखुट्टे सदृश्य छन् नि। सबैलाई लिएर जानु एक बाबाको नै काम हो। बाबा भन्नुहुन्छ मेरो गलाको हार बन्नाले फेरि विष्णुको गलाको हार बन्छौ। गिर्छौं पनि पहिला। त्यो पुजारी बन्छौ तब रावणको गलाको हार बन्छौ। आखिरमा यो हालत हुनजान्छ।

तिमीलाई थाहा छ हामी आधाकल्प सुखमा र आधाकल्प दु:खमा रहन्छौं। रावणको गलाको हार पहिला-पहिला देवी-देवता धर्मवाला बन्छौं फेरि अरू धर्मवाला आउँछन्। उनीहरू पनि रावणको गलाको हार बन्छन्। अन्त्यमा सबै रावणको गलाको हार बन्छन्। यो ड्राम्राको खेल यस्तो बनेको छ जो बाबा बाहेक अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। प्वाइण्ट्स त धेरै मिल्छन् नि सम्झाउनको लागि। नटशेलमा भनिन्छ एक बाबालाई याद गर। पतित दुनियाँलाई कसरी पावन बनाउनुहुन्छ र फेरि गलाको हार पहिला-पहिला को बन्छ, यो बुद्धिमा रहनु पर्छ। बरोबर हामी वास्तमा आफ्नो बाबाको गलाको माला हौं फेरि बाबाले हामीलाई सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी बनाउनुहुन्छ। फेरि रावणको राज्य हुन्छ। यो सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ– तिमीलाई थाहा छ नम्बरवार। स्कूलमा सबै सब्जेक्टमा १०० मार्क्स त कसैले ल्याउँदैनन्।कुनै एक सब्जेक्टमा १०० मार्क्स मिल्न सक्छ। यसमा पनि मार्क्स हुन्छ। दैवीगुण धारण गर्नु कति ठूलो सब्जेक्ट छ। सारा चक्रको रहस्य पनि सम्झाउनु छ। कसैमा गुण कम छ, मुरली राम्रो चलाउँछन्। नम्बरवार त हुन्छन् नि। जो पास हुन्छ ऊ गलाको हार बन्छ। बाबा त सम्पूर्ण हुनुहुन्छ। उहाँ

जस्तो सम्पूर्ण कोही हुन सक्दैन। उहाँ त जन्म-मरणमा आउनु हुन्न। तिम्रो बुद्धिमा कति नयाँ-नयाँ प्वाइन्छ छन् जुन अरू कसैको बुद्धिमा बस्न सक्दैन। यो हो गड फादरली युनिवर्सिटी, भगवानुवाच– मैले राजयोग सिकाउँछु। समझमा आउँछ दुनियाँ कति अमिर थियो, अहिले गरिब छ। प्राचीन भारत धेरै धनवान थियो। त्यसलाई वैकुण्ठ भनिन्छ। घरमा कुनै राम्रो कुलका गरिब बने भने उनीमाथि दया लाग्छ। भन्छन्– बिचरा कति गिऱ्यो। फेरि उनलाई उठाउने कोसिस गर्छन्। क्रिश्चियनहरूले भारतको पैसा धेरै लगे, त्यस धनबाट आफै धनवान बने। भारत गरिब भयो, फेरि मद्दत पनि दिन्छन् नि। कर्जाको हिसाबले मद्दत दिन्छन्। तिमीलाई थाहा छ– के हिसाब-किताब छ। कुनै असल छन् भने उसले सम्झन्छ– यो सबै लेन-देनको हिसाब खतम हुन्छ। तर प्रेरक को हो, यो कसैले जान्दैनन्। यी कुरालाई अहिले तिमीले बुझेका छौ। भारतवर्ष पहिले धार्मिक थियो, कति माइट थियो, सारा विश्वको मालिक थियो। मुख्य धर्म देवी-देवता हो, जसलाई बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ। अहिले सबै भन्दा गिरेको छ, त्यसैले अवश्य उसलाई मद्दत गर्छन्। जब लडाई सुरु हुन्छ, फेरि आफैं लडि पनि रहन्छन्, मद्दत पनि गरिरहन्छन्। अहिले पनि हेर दिंदै रहन्छन्, नत्र भारत भोकै मर्छ। तर कहिल्यै यस्तो भएको छैन। प्राकृतिक आपद पनि आइरहन्छ। लडाईं तब लाग्छ, जब पढाइ पूरा हुन्छ। अहिले त पढाइ चलिरहेको छ नि। बाबाले पढाउनु छ। ब्रह्माद्वारा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) अमृतबेला उठेर ज्ञान रत्नहरूको धन्दा गर। रूप-बसन्त बनेर पढाइ पढ अनि पढाऊ।

२) बाबाको साथमा फर्केर घर जानु छ, त्यसैले पवित्र बन। अशरीरी बनेर बाबाको यादमा रहेर साइलेन्स बलबाट साइन्स माथि विजय प्राप्त गर्नु छ।

वरदान:– दिव्य बुद्धिद्वारा सदा दिव्यतालाई ग्रहण गर्ने सफलतामूर्त भव

बापदादाद्वारा जन्मबाट नै हर बच्चालाई दिव्य बुद्धिको वरदान प्राप्त हुन्छ। जसले यस दिव्य बुद्धिको वरदानलाई जति कार्यमा लगाउँछ, त्यति सफलतामूर्त बन्छ। किनकि हर कार्यमा दिव्यता नै सफलताको आधार हो। दिव्य बुद्धिलाई प्राप्त गर्ने आत्माले अदिव्यलाई पनि दिव्य बनाइदिन्छ। उसले हर कुरामा दिव्यतालाई नै ग्रहण गर्छ। अदिव्य कार्यको प्रभाव दिव्य बुद्धिवाला माथि पर्न सक्दैन।

स्लोगन:– स्वयंलाई मेहमान (पाहुना) सम्झियौ भने स्थिति अव्यक्त वा महान् बन्छ।